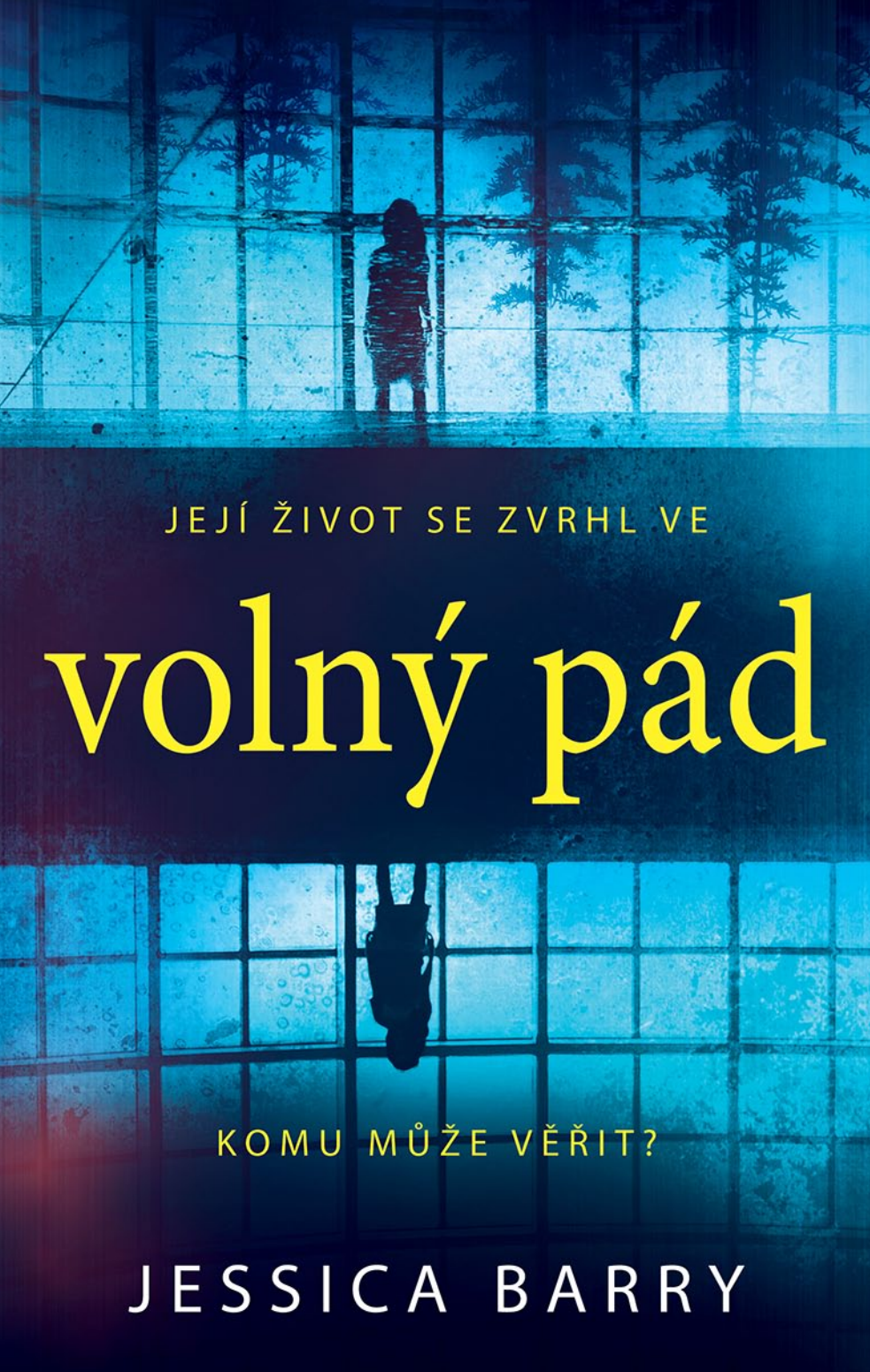
JEJÍ ŽIVOT SE ZVRHL VE
volný pád
KOMU MŮŽE VĚŘIT?
JESSICA BARRY

JEJÍ ŽIVOT SE ZVRHL VE

volný pád

KOMU MŮŽE VĚŘIT?

JESSICA BARRY

DOMINO

2019

Copyright © Hudson & Guide Post Limited 2019
Translation © 2019 by Květa Palowská

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FREEFALL,
vydaného nakladatelstvím Harvill Secker, Londýn 2019,
přeložila Květa Palowská
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Fotografie užitá na obálce: Dhruv Deshmukh/Unsplash
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Mariišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2019

ISBN: 978-80-7498-323-8

S láskou a vděčností věnováno mým rodičům.

Allison

Dýchej. Dýchej.

Oči mám otevřené. Nade mnou klenba stromů. Hejno ptáků zírá dolů, než se rozletí.

Přežila jsem.

Možná i on.

Musím to vědět. Opatrně našlapuju bosa mezi troskami. Kde mám boty? Na tom nesejde. Všude se povalují kusy pokrouceného kovu. Jedno z křídel uvízlo v koruně nedalekého stromu. Ve větvích visí rozbalená role toaletního papíru. Kabina je otevřená plechovka odhalující dvě řady světle žlutých kožených sedadel. Přistoupím o krok blíž a nahlédnu dovnitř.

Leží tam, hrudník zborcený na přístrojové desce.

„Haló?“ Můj hlas mě vylekal. „Slyšíš mě?“

Ticho. Motor syčí. Benzin kape do trávy.

Do kabiny. Vyhnout se zubatému okraji. On ještě pořád drží v ruce vysílačku. Kabel je utržený. Zlehka do něj dloubnu. Tělo se sveze ke stěně kabiny.

Chybí mu obličej.

Ven. Ven.

Zvracím, pak si sednu. *Soustřeď se.*

Tohle jsou fakta: Jsem sama. Na hoře. Letadlo, na jehož palubě jsem byla, se zřítilo. Tělo mám samý šrám a podlitinu, a jestli si nevyčistím ránu na levé noze, zanítí se. Pohmožděný, možná zlomený prst rychle otéká. Mám velmi málo jídla a vody. Slunce je ještě vysoko, ale za pár hodin se setmí a mým jediným přístřeším je kovový vrak, který může každou chvíli vybuchnout.

Strachy se mi zvedá žaludek. Vroucně si přeju, abych znovu ležela na travnatém břehu a nechala ztěžklá víčka zavřená. Přemítám, jaké to bude, až přijde smrt. Podobné, jako když mě najednou přepadne spánek? Půjdu za světlem, nebo bude všude jen tma?

Přestaň.

Já nechci umřít. Ale potřebuji plán.

Musíš jít.

Hlas v mojí hlavě je naléhavý, neústupný.

Musíš jít, musíš jít, musíš jít.

Zůstaň naživu.

Moje taška na jednu noc. Na stromě. Strhnu ji dolů. Ostré bolesti v rameni si nevšímám. Přehrabuju se oblečením, které jsem si sbalila na víkend v Chicagu. Vyřadím koktejlové šaty, boty na jehlách, tenkou podprsenku, krajkové spodní prádlo. Oblečení do posilovny. Díkybohu. Něco užitečného. Odložím bavlněné šaty, legrační podprsenku a kalhotky. *Nemysli na modřiny, které se ti vybarvují na stehnech. Nemysli na tržné rány na bocích. Nemysli na ohnutý malíček ani na to, že začíná podezřele modrat. Nemysli na krev, kterou máš všude, na bílých šatech, na břiše i na stehnech. Nemysli. Hýbej se.* Natáhni si běžecké legíny, sportovní podprsenku, ponožky, reklamní tričko z jakéhosi desetikilometrového závodu.

Můj telefon. Musím najít mobil. Kde je? Zběžně přelétnu pohledem trosky. Nic.

Hýbej se. Hýbej se. Lahvička drahého parfému, šampon a kondicionér, čisticí olej, pleťová voda a peelingová emulze,

samostatná pleťová mléka pro tělo, obličej, ruce, oblast pod očima: pryč. Vysoušeč vlasů a kulma: pryč. Počkat. Kabely. Škubnutím odtrhnu a schovám. Prázdná lahvička od pleťového tonika, pudřenka se zrcátkem, cestovní balení laku na vlasy. To všechno je užitečné. Možná. Odsunu stranou. Vyloučím deodorant, make-up a zubní kartáček. Balzám na rty putuje do tašky, do jedné z kapes na zip.

Taška není nijak zvlášť těžká. A teď do jeho kufru. Trhlinou ve švu vyčnívá rukáv košile značky Turnbull & Asser. Náhradní tričko. Beru jeho mikinu s logem Harvardu. *Nemysli na to, jak moc voní po něm.* Bože, je cítit po něm!

Musíš jít.

Vytahuju větrovku. Pár ponožek. Hotovo.

Co ještě. Uvažuj. Tyhle věci tě udrží při životě.

Plátěný kryt kabiny se třepotá na spodní větvi stromu. Sroluj ho. Přivaž k tašce. Lékárnička vězí zaseknutá za pahýlem prohnilého stromu. Plastové pouzdro je nakřápnuté, ale obsah zůstal netknutý: jód, dezinfekční roztok, obvazy, nůžky, léky proti bolesti, antihistaminika, šitíčko, lepicí páska.

Pohledem se zastavím u kabiny. Můj telefon. *Musíš se vrátit, znovu dovnitř.* Je tam jídlo. Voda. Bez toho nepřežiju déle než dva dny. Z motoru stoupá dým, černý a hustý. *Dovnitř. Dovnitř. Dovnitř.*

Plastová taška. Přesně tam, kde jsem ji nechala, za předním sedadlem pro spolucestujícího. Čtyři proteinové tyčinky, sáček oříškové směsi, neotevřená láhev vody. Plechovka dietní koly. Na chvíli mě přepadne závrať. Zašátrám rukou po podlaze a nahmatám ostrý kus skla. Zvednu ho a spočinu pohledem na rozdrcené přední desce svého telefonu. Pokusím se ho zapnout, ale displej tvořený pavučinou střípků zůstává černý. Rozbitý! *Do prdele, do prdele, do prdele!* Stejně ho vezmu s sebou. Oči mi slzí od dýmu. *Soustřeď se. Soustřeď se.* Sáhnu za zadní sedadlo. Flísová deka, rolička široké lepicí pásky, kousek smotaného

provázku. Zalovím znovu. Tenký kovový trup zapalovače. Všechno je v tašce. Smráká se. Musím jít.

Pryč. Pryč. Pryč. Můj zvířecí mozek na mě křičí, ale počkat! Jaký je plán? *Zůstat naživu.* Nevšímám si bolesti v rameni, vylezu na vrak a vyhýbám se přitom ostrým okrajům i pohledu na znetvořený obličej muže, kterého jsem se ještě nedávno dotýkala. *Podívej.* Zasněžené vrcholky hor si prorážejí cestu do impozantní, ničím nerušené plochy modré oblohy. Pod nimi se v pozvolných vlnách valí zelené kopce lemované stromy a poseté tečkami polních květin. Rozlehlé pozemky se prostírají do dálky až k nejvzdálenějšímu bodu na obzoru. Je tu jen cesta, ale po dalším člověku ani stopy. Příkrý svah, ale poměrně rovný, žádné nečekané strmé okraje útesu, které zpestřují postup jinudy. A tam, vklíněný v ohybu údolí pode mnou, vidím tenký proužek zrcadlového skla. Dole je voda. Plán. Cesta je plán.

Pryč. Pryč. Pryč. Seskočím z vraku.

Znovu tašku na ramena a vykřiknu bolestí. Provléknu paže uchy a dlouhým popruhem ji bezpečně přichytím k pasu. Syčení motoru konečně utichne, ale dým se valí dál. Naposledy přelétnu pohledem mýtinu a vidím roztříštěné sklo, kusy rozbitého plastu a hromádku osobních věcí, které jsem odložila.

Nezbylo nic, není co zachraňovat.

Slunce zapadá. *Musíš jít.*

Maggie

Bylo ještě časně ráno, tmavě růžová obloha zatím nevybledla do modra. Měla jsem potichu puštěné rádio, jen jako zvukovou kulisu, na lince pomalu chladl hrnek kávy a Barney se mi motal kolem nohou v naději, že dostane druhou snídani. Podlahová prkna mi vrzala pod nohama jako vždycky. Pohlédla jsem na recept. Ne že bych ho potřebovala kontrolovat. Tenhle bochník peču už léta a recept znám zpaměti, ale je napsaný Charlesovou pevnou, jistou rukou, a když připravuji těsto, mám lístek ráda při sobě. Je to součást rituálu.

Těsto bylo teplé a poddajné, odválela jsem je vždycky od sebe a pak přehýbala zpátky a cítila, jak se mi pod rukama roztahuje a napíná. Neměla bych je válet – zhoršuje to artritidu, která se mi usadila v kloubech po letech psaní na stroji – ale bochník chleba jsem pekla začátkem každého týdne, i když teď většinou skončí v pátek okoralý a plesnivý.

U dveří zazvonil zvonek. Nevěnovala jsem mu pozornost. Kdybych přestala, těsto by nedopadlo dobře, a kromě toho jsem měla vlasy jako vrabčí hnízdo a na sobě ještě župan a teplé pantofle, které mi před šesti lety věnoval Charles. Nejspíš zvonil pošťák. Podsune mi pode dveřmi oznámení o zásilce a půjde si po svých.

Zvonění se ozvalo znovu. Vzdychla jsem a otřela si zamoučněné ruce do papírové utěrky. *Raději tam zajdu,* pomyslela jsem si, *ať je to, kdo chce.*

Otevřela jsem dveře a za nimi stál Jim v kompletní uniformě policejního náčelníka. Napadlo mě, že se možná stavil pro Lindinu zapékací misku. Nechala ji tady, když mi přinesla lasagne, a nádoby na pečení si ona hlídá jako oko v hlavě. Stačil mi ale jediný pohled do jeho obličeje a na nervózní drobné stvoření, které stálo za ním upnuté až po bradu v naškrobeném modrém oblečení, a bylo mi jasné, že kvůli nádobí nepřišel.

„Nevadilo by ti, kdybych šel dovnitř?" zeptal se, sňal čepici a přiložil si ji k hrudi. S Jimem se známe od střední, tehdy byl zvyklý dloubat mě špačkem tužky do zátylku a vymáhat odpovědi na otázky z amerických dějin. O svolení vstoupit do mého domu nikdy nežádal. A najednou vidím jen jeho uniformu a jasný, zářivý odznak.

„Co se děje, Jime?" Můj hlas zazněl příliš pronikavě.

„Že bychom se posadili." Nebyla to otázka a Jim mě vedl zpátky do útrob mého domu. Policajtka za námi. „Tohle je strážník Draperová," ukázal na ni.

„Říkejte mi Shannon," řekla tak tiše, že jsem její slova málem přeslechla.

„Ráda vás poznávám." Obrátila jsem se k Jimovi. „A teď mi pověz, co se děje."

Jim mě vzal za loket a odvedl ke kuchyňskému stolu. „Posaď se," řekl mírně, ale vtlačil mě do židle a teprve pak zaujal místo naproti mně. „Došlo k neštěstí, Maggie."

Dostala jsem strach. „Jde o Lindu? Stalo se jí něco?" Ale už když jsem se ptala, věděla jsem, že jeho manželky se tahle věc netýká.

Zavrtěl hlavou. „Linda je v pořádku."

V tu chvíli jsem měla jasno. Zkrátka jsem to věděla. Jako všichni rodiče, které něco takového potká. Věděla jsem, že jed-

noho dne někdo zatelefonuje nebo zaklepe na dveře, a v tu chvíli se mi zhroutí svět.

„Ally," řekla jsem.

Přikývl.

Podíval se na mě uslzenýma modrýma očima. „Zřítilo se s ní letadlo."

Svět zbělal.

Allison

Taška mě svou tíhou rychle popohání z hory. Mdlé měsíční světlo je mi průvodcem cestou mezi stromy. Do nohou i rukou mě švihají větve. Jednou ošklivě upadnu. Zanaříkám, ale posbírám se na nohy a pokračuji. V uších mi buší krev. Běžím celou noc. Nedovolím si ohlédnout se. Nedovolím si zastavit se.

Před svítáním dorazím do kotliny. Kleknu si k okraji břehu a zlehka se špičkami prstů dotknu vody. Chlad zapůsobí jako šok. Pocákám si obličej. Voda, která mi odkapává z paží, je lehce narůžovělá. Krev. Žízeň mě sužuje jako horečka. Jak snadné by bylo nabrat vodu do dlaní a napít se!

Ne. Touhle vodou bych se mohla otrávit. Nepřežila jsem pád letadla, aby mě zabila úplavice! Naplním dvě prázdné láhve a do každé přidám kapku jódu. Počkám. *Existuje tolik způsobů, jak umřít!*

Skloním hlavu a pohlédnu na svoje tělo. Bolest je jako ozvěna, rozléhá se mnou, ale je jaksi vzdálená.

Mohla bych dostat infekci. Vykrvácet. Zemřít. Člověk může zemřít tolika způsoby.

Zůstaň naživu.

Svléknu si legíny. Šrám na levé noze je hluboký, klikatý, ohavný. Vytáhnu z tašky košili s límcem na knoflíčky, utrhnu cár a namočím ho do láhve s dezinfekčním roztokem. Vtlačím

látku do rány a bolest mě srazí k zemi. Když se mi znovu vrátí zrak, chraplavě vydechnu. Zahlédnu záblesk bílé – rána sahá až ke kosti.

Dýchej.

Jeho lebka, běloba jeho lebky. Kterou jsem mohla vidět, protože obličej byl pryč.

Svět se se mnou točí a usilovně se snažím zůstat při vědomí.

Dost. Dýchej. Soustřeď se.

Stisknu okraje rány k sobě a přelepím motýlkovou náplastí. Zůstane mi ošklivá jizva.

Ubohá půvabná malá Allison.

Znovu si obléknu legíny.

Ucítím chlad a v zádech mě zamrazí vzrušením. Mým tělem se přežene vlna adrenalinu a zase odezní. Odhrnu si vlasy z krku, a vtom si toho všimnu. Náhrdelník! Moje ruka spočine v krční jamce. Cítím, jak mi pod kůží tepe srdce.

Sevře se mi žaludek. Jak jsem mohla být tak nepozorná? Byl to jediné, co jsem měla, jediná věc, kterou stálo za to opatrovat, a teď je pryč!

Zaženu tu myšlenku. Nemá smysl se k celé záležitosti vracet – nic s ní nezmůžu. Už se stalo.

Mrknu na hodinky – úzký zlatý pásek s ciferníkem ozdobeným diamantem, jak absurdní – a vidím, že musím ještě pět minut počkat, než se budu moci napít vody. Můj táta říkával, že jód nepročistí vodu dříve než za třicet minut. Rád mě učil takové věci, praktické, třebaže jsem zvedala oči v sloup a brblala, že je to zbytečné a nic takového nikdy nebudu potřebovat. Nejspíš jsem si naběhla sama.

Vzpomenu si na proteinové tyčinky, na sáček oříšků. Svírá se mi žaludek. Měla bych se najíst, ale vidím jen prázdno v místech, kde měl být jeho obličej. Zavřu oči a dýchám.

Když je otevřu, zjistím, že uplynulo šest minut. Voda je bezpečná k požití. Hltavě vypiju obě láhve. Příliš rychle. Soustředím

se, abych ji nevydávila, a podaří se mi to. Voda je úžasná, chladná a osvěžující. Znovu naplním láhve. Kápnu jód. A do tašky s nimi.

Pohyb. Pohyb. Pohyb.

Posbírám se na nohy a zvednu tašku. V rameni se mi cosi hnulo a luplo mi v něm. Možná únavová zlomenina, nebo zkrátka velká zátěž. Přemáhám pláč.

Teď není čas myslet na takové věci.

Skáču z kamene na kámen. Každý krok bolí. Co je lepší, odrazit se zraněnou nohou, nebo na ni dopadnout? Usoudím, že dopadnout. Dostanu se na břeh. Kolem se prostírá rovná kamenitá plocha a nad ní se tyčí hora. A tamhle je slunce, šplhá k obloze a vrhá na horu narůžovělou záři.

Nevím, kolik času zbývá, než mě začnou hledat, ale nepochybuji, že nakonec přijdou, což znamená, že musím pokračovat v cestě.

Musím jít na východ, za vycházejícím sluncem. Zdolat horu.

Maggie

„Maggie! Maggie!“

Zaslechla jsem svoje jméno přes hukot v uších. Před očima mám bílo, ale okraje jsou trochu rozmazanější, tmavší, známější.

„Maggie!“

To je Jim.

„Maggie, byla na palubě čtyřmístného stroje, který vzlétl z Chicaga. Má se za to, že měl namířeno kamsi do Skalnatých hor.“

„Chceš říct, že moje dcera je mrtvá?“ Hlas nepatřil mně. Promluvil někdo jiný, ve skutečnosti jsem to ani nebyla já.

„To ještě nevíme,“ zavrtěl hlavou. „Nemohou se dostat na místo havárie, aby se ujistili, ale podle signálů z vysílačky, než ustaly…“

To ovšem celou situaci mění. Je možné, že moje dcera stále žije. Naděje mi vykvetla v hrudi jako slunečnice. „Jak víš, že vůbec byla na palubě?“ Třeba jí nakonec ani nic nehrozí. A je doma, v bezpečí.

„Je uvedena v registru pasažérů – ona a muž, který letadlo řídil. Viděl jsem záznamy z letiště, je v nich její fotka… je to ona.“

„No dobře. Dobře." Můj mozek se rozjíždí na plné obrátky. Moje dítě je nezvěstné. V horách. Samo a vyděšené, a možná zraněné. Ale ne mrtvé. „Jak mohu pomoct? Vytvoříme společně pátrací tým? Mám začít telefonovat? Odletět?"

„Už po ní pátrají, Maggie," řekl Jim zvolna.

„Ale kdo?" Nezamlouvala se mi představa, že ji hledají cizí lidé. Nebudou vědět, jak ji najít, udělají chyby, neznají ji jako já. „Chci vědět, kdo v tuhle chvíli pátrá po mojí dceři. Je tam sama, Jime. Chci znát jejich jména."

„Dělají, co je v jejich silách, Maggie. Speciální komanda hledají v horách místo havárie. A do akce je zapojena i místní policie. Ale, Maggie. Potřebuji, abys poslouchala. To letadlo se zřítilo. Pravděpodobnost, že přežila… vyhlídky nejsou dobré."

Pozorně na něj pohlédnu a vidím v jeho očích smutek. „Je naživu," řeknu přesvědčivěji, než cítím. „Ally není žádná chudinka! Jsem si jistá, že žije!"

Zvolna přikývl. „Uděláme všechno pro to, abychom ji našli. To ti slibuju. Shannon, podívej se, jestli nenajdeš kapku něčeho ostřejšího, jo?"

Myslel si, že jsem v šoku. Měl za to, že nejsem při smyslech. „Nic mi není, Jime!" vybafla jsem.

„Udělá ti to dobře." Obrátil se na židli a ukázal prstem. „Tamhle nahoře, ve skříňce nad lednicí. Mělo by to být vpravo – jo, přesně."

Shannon mu podala láhev Baileys.

„To je všechno, co jsi našla?" zeptal se. Shannon přikývla. „Do hajzlu, a kde je brandy? Tu mají vždycky!" Nalil do mého hrnku od kávy Baileys a vložil mi ho do rukou. „Vypij to."

„Děkuju." Připadala jsem si jako dítě, kterému dávají jeho mléko. Zdráhavě jsem upila doušek. Bylo to příliš sladké, jako by člověk pil mléčný koktejl. Odložila jsem hrnek na stůl a opřela se rukama o odřenou desku. „Co je na tom sakra tak těžkýho, najít letadlo? Copak nemohou použít satelity? Helikoptéry?" Snažila

jsem se vyhnat z hlavy myšlenku na Ally tam někde o samotě, vystrašenou a zraněnou. Ta představa mi nebude nijak ku prospěchu. Pomohou fakta. Potřebovala jsem si utřídit skutečnosti.

„Uděláme, co bude v našich silách," řekl. „Slibuju."

Horečně jsem uvažovala. Jim řekl, že na palubě byla jen ona a ještě jeden člověk. „Kdo byl ten muž, co s ní letěl? Myslím pilota. Jak se jmenuje?"

Posunul se na židli. „Pořád se pokoušejí uvědomit jeho nejbližší příbuzné."

Koutkem oka zahlédnu, jak drobná policistka otírá linku utěrkou. Vjede do mě vztek. „Ale vy to přece víte! A nechcete mi to říct!"

„Upřímně řečeno, Maggie, v tuhle chvíli víš tolik co já."

Vstala jsem, vzala strážnici utěrku z ruky a začala utírat část pracovní desky. Těsto na dřevěném vále pomalu splaskávalo. „Měla bych válet dál," zabručela jsem si pro sebe. Představa, že těsto vyhodím, mi najednou připadala jako nehorázné plýtvání. Znovu jsem si namoučnila ruce i vál a začala od sebe odtlačovat těsto bříšky palců a pak ho zase přehýbat zpátky. Od sebe a zpátky. Od sebe a zpátky. Od sebe a zpátky.

Jim vstal a položil mi ruce na ramena. „Nechceš si jít lehnout? Shannon ti připraví šálek kávy – Shannon, mohla bys zapnout kávovar?"

„Nechci si jít lehnout a nechci šálek kávy, ale i tak děkuji, Shannon. Chci doválet tohle těsto a dát ho kynout, jinak se v troubě nezvedne!"

Jimovy ruce mě stiskly pevněji a slyšela jsem, jak vzdychl. „Maggie, nech to zatracený těsto být! Zkrátka – zkrátka se na chvíli zklidni. Trochu si odpočiň."

Otočila jsem se k němu. „Moje malá holčička je tam někde uprostřed bůhvíčeho, a ty mi vykládáš, že se mám uklidnit?"

Jim se na mě dlouze podíval. „Je mi to líto," řekl tiše, „ale tím, že se budeš takhle užírat, ničemu nepomůžeš."

Mlčela jsem.

Vzal čepici do obou rukou. „Zavolám doktorovi, jestli by ti nemohl předepsat něco na spaní. A poprosím Lindu, aby ti cestou léky vyzvedla."

„Já nejsem blázen, Jime. Moje dcera seděla v letadle, které se zřítilo. Omlouvám se, jestli je ti moje reakce nepříjemná." Při pohledu na jeho ublížený výraz jsem svých slov okamžitě zalitovala. A zkusila jsem to znovu. „Mluvil jsi s Lindou?"

„Jakmile jsem se dozvěděl, co se stalo, šel jsem za tebou, ale myslel jsem si, že bys třeba chtěla –" Vzdychl. „Ona ti ráda pomůže, a promiň, že to říkám, ale podle mého názoru teď potřebuješ mít vedle sebe dobrou kamarádku."

V tu chvíli jsem nechtěla vidět nikoho jiného než svoji dceru, ale bylo mi jasné, že snažit se odrazit nápor dobré vůle Lindy Quinnové nemá smysl. Přikývla jsem. „Vyřiď jí, ať se staví, až bude mít chvíli."

„Vezmu to teď kolem našeho domu," řekl a sebral ze stolu klíče. Nemohl se dočkat, až odejde, úlevu měl vepsanou v obličeji. „Přijde brzy. Do té doby tady s tebou zůstane Shannon."

Pohlédla jsem na drobnou policistku. Přejížděla prstem po okraji ubrusu. Vrhla na mě nervózní úsměv. Všechno na ní – velké oči lemované řasami, vlasy stažené do elegantního ohonu, hladká pleť bez vrásek – mi připadalo urážlivé. Byla tak mladá! Mladší než Ally. Jakým právem se zdržuje v mém domě? „Poradím si sama," řekla jsem nevzrušeně.

Jim sevřel obrubu čepice pevněji. „O tom nepochybuju, ale budu mít lepší pocit, když budu vědět, že je tady někdo s tebou, dokud nedorazí Linda. Utrpěla jsi hrozný šok, a já bych zkrátka –" Prosebně na mě pohlédl. „No tak, jen pro můj klid."

„Dobře," přikývla jsem. Vložila jsem těsto do vymazané skleněné mísy, přikryla ho utěrkou a odnesla na polici do spíže, aby vykynulo. Chvíli jsem tam stála a s hlavou opřenou o chladnou stěnu zírala na úhledné řady plechovek kukuřice, lahví oli-